

ὅτι ὡς αἱ ἁμαρτίαι τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων προσέκα-
λεσαν τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ, οὕτω καὶ παρ' ἡμῖν τῶν κομ-
μάτων αἱ ἔριδες τὴν ὑπουργίαν τοῦ κ. Βούλγαρη καὶ τὰ
παρεπόμενα.

Ἡ μάστιξ ὑπῆρξε τοσοῦτον φοβερά, ὥστε οἱ μαστιζό-
μενοι λησμονήσαντες τὸ παρελθὸν ἔσφιζαν ἀλλήλων τὴν
χεῖρα. Τὴν εἰλικρίνειαν τῆς μετανοίας ταύτης καὶ τῆς ἐνώ-
σεως οὐδόλως ὑποπτεύομεν· πιστεύομεν ὅμως ὅτι μέχρις οὗ
κλείσωσιν αἱ πληγαὶ τῆς πρὶν διχονοίας καὶ ἐκριζωθῶσι
μέχρις ἐνὸς οἱ ὀδόντες τῆς βουλγαρικῆς ἐχίδνης, κάλλιστον
κόσμημα διὰ τοὺς κομματάρχας ἤθελον εἶναι σφραγίς
ἐπὶ τοῦ στόματος καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σάκκος μετανοού-
τος. Ἐν τοιαύτῃ περιβολῇ ἀρμόζει αὐτοῖς νὰ ἐκτελέσωσι
τὸν κανόνα τῶν πρὶν ἁμαρτιῶν, μέχρις οὗ λάβωσι παρὰ
τῆς βουλῆς τὴν ἄφρασιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐξουσίαν, ἣν οὐδεὶς
δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ αὐτοῖς, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ συγ-
χώνευσις καὶ εὐχαριστεῖται ἕκαστος νὰ χωνεύῃ ἐν εἰρήνῃ
τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ τρίτον τῆς πῆττας.

Τοῦ δὲ κ. Τρικούπη ἡ ἀποστολὴ εἶναι καὶ μᾶλλον εὐ-
χάριστος καὶ ἀπλουστερά. Μὴ ἔχων κομματικὸν παρελθὸν
καὶ οὐδέποτε τείνας εἰς τὸν κ. Βούλγαρη οὐδὲ τὴν ἄκραν
τῶν δακτύλων, δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐνδυσθῇ σάκκον μετα-
νοίας, ἀλλὰ δύναται ἀποχωρῶν μετ' ὀλίγον ν' ἀξιώσῃ τὸν
τίτλον παρθένου ἐν μέσῳ Μαγδαληνῶν. Γνωρίζομεν ὅτι
ἡ τήρησις τῆς τοιαύτης ἀγνότητος εἶναι δύσκολος ἐν Ἑλ-
λάδι εἰς πολιτικὸν ἄνδρα. Ὅπως δὲ ὅποτε ὅμως ἔχομεν εὐ-
λόγους ἀφορμὰς νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι, ἂν ὄνειδισῇ τίς ποτε
καὶ αὐτῷ ὑπερβολικὸν ἔρωτα πρὸς τὴν ἐξουσίαν, ὁ κ. Τρι-
κούπης θέλει δυναθῆ τοῦλάχιστον ν' ἀποκριθῇ ὡς ὁ Ἄρι-
στιππος εἰς τὸν συκοφάντην «Ἐγὼ ἐγὼ τὴν Λαΐδα, ἀλ-
λ' οὐχὶ ἐμὲ ἡ Λαΐς.»

Θ.

Σ Κ Ν Ι Η Ε Σ

Ὁ ἀξιότιμος καὶ πολυμαθὴς κ. Ἄφεντούλης, ἀπαντή-
σας τὸν ἀνακτορικὸν κηπουρὸν κ. Σμιθ ἀτενίζοντα μετὰ
λύπης ὠραῖον φοῖνικα πλησιάζοντα νὰ ξηρανθῇ, συνεβού-
λευσεν αὐτὸν νὰ καύσῃ τὸν φοῖνικα τοῦτον, ἵνα ἀναγεν-
νηθῇ ἐκ τῆς τέφρας του.

Συμβουλευόμεν τοὺς νέους, ὅσοι ἀγαπῶσι τὴν ἐλευθε-
ρίαν των, νὰ φεύγωσι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἐκθέσεως, ὅπου
ἐν εἶδει aquarelles ἐστήθησαν ἐπικίνδυνοι παγίδες πρὸς
ἄκραν γαμβρῶν. Μεταξὺ τῶν εἰκόνων τούτων διαπρέπει
ἡ τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἁγ. Θεοδώρων, εἰς ἣν θέλει ὀδηγηθῆ
ὁ παγιδευθεὶς.

Μετὰ προσεκτικὴν ἐπιθεώρησιν τῶν ἐν τῇ Ἐκθέσει ἀ-
γαλμάτων κατήντησε καὶ ὁ «Ἀσμοδαῖος» νὰ παραδε-
χθῇ ὡς ὀρθὴν τὴν κρίσιν τοῦ κ. Α. Παγκαβῆ, καθ' ὅν ὁ μα-
καρίτης Πολυζῶης εἶναι ὁ μόνος Φειδίας τῆς νεωτέρας
Ἑλλάδος.

Ὅτι ἡ ἐφτερινὴ Ἐκθεσις ἐκθέτει ἡμᾶς εἰς τὸν κοινὸν
περίγελον οὐδεὶς δυστυχῶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ· εὐ-
τυχῶς ὅμως τὰ ἐν αὐτῇ ἐκθέματα ἀντιπροσωπεύουσι τὴν
καλλιτεχνίαν καὶ βιομηχανίαν τοῦ τόπου, ὅσον ἐν τῇ
στηλιτικῇ Βουλῇ οἱ ἀξιότιμοι κ. κ. Ἀχολος, Δουζίνας,
Κασιμάτης καὶ Βολτέρας τὴν ἐν Ἑλλάδι πολιτικὴν δεινό-
τητα καὶ εὐγλωττίαν. Ὅπως ἐν τῇ Βουλῇ οὕτω καὶ ἐν
τῇ Ἐκθέσει, ἐπὶ ἄρχοντος Βούλγαρη γενομένη, συνθηροί-
σθησαν τὰ περικαθάρματα.

Εἰς ὁπαδὸς τῶν τελικῶν αἰτίων ἔλεγε χθὲς μετὰ συγ-
κινήσεως. «Αἱ βουλαὶ τῆς Θεῆας Προνοίας εἶναι ὄντως ἀ-
ξιοθαύμαστοι· ἐπιτρέψασα νὰ γεννῶνται ποιηταὶ οἷος ὁ
Ἄντωνιάδης, ἐφρόντισε νὰ θέσῃ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ κριτὰς
οἷος ὁ Ἄφεντούλης, ἵνα τοὺς βραβεύωσι.»

Περὶ τῆς γενομένης δωροδοκίας κατὰ τὴν χειροτονίαν
τῶν Ἐπισκόπων ἡ ἀνάκρισις συσσωρεύει καθ' ἐκάστην ἀπο-
δειξεῖς αὐτοφώτους ὡς τὰ ὀπίσθια τῶν πυγολαμπίδων.
Ταύτας ὅμως ὁ κ. Βαλασσόπουλος ἐπιμένει νὰ ὀνομάζῃ
καὶ νὰ καταγγέλλῃ ὡς ἀνεπαρκεῖς καὶ ἀορίστους, ἐπιθυ-
μῶν ν' ἀναστηθῶσιν ὑπὲρ αὐτοῦ αἱ μεσαιωνικαὶ διατάξεις
τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου. Κατὰ ταύτας ὁ ἐγκαλῶν τὴν σύ-
ζυγόν του ἐπὶ μοιχείᾳ ἐὰν ἀποδείξῃ ἤδη τὰ «Unus cum
una, solus cum sola, in lecto jacentes», ὑπεχρεοῦτο
ἀκόμη ν' ἀποδείξῃ καὶ τὸ Membrum in membro.

Περὶ τοῦ Φαλήρου μόνον καλὰ ἔχομεν νὰ εἰπώμεν. Χά-
ρις εἰς τὸν ζῆλον τοῦ ἀξιοτίμου κ. Χατζῆ Πέτρου οἱ κλη-
τῆρες ἀπέθεντο μετὰ τῆς γενειάδος καὶ τὴν βουλγαρικὴν
αὐτῶν βαρβαρότητα. Τὸ ὕδωρ τοῦ καφφενείου εἶναι μὲν
ὀλίγον ὑπόγλυφον, ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ ἐκθυφώνου καθαρο-
τάτη. Ἡ ἀυλαία παριστᾷ κυπαρίσσους καὶ ροδοδάφνας
ἀναδυομένας ὡς Ἄφροδίται ἐκ τῶν κυμάτων, ἀλλ' αἱ δύο
πρωτοψάλτριαι δὲν στεροῦνται οὔτε κάλλους οὔτε τέχνης.
Προσερχόμενός τις εἰς τὸ ἀλίπεδον, βυθίζεται εἰς κινήτην
ἄμμον μέχρι γονάτων, ἀλλ' ἡ αὔρα τῆς θαλάσσης εἶναι
ζωογόνος. Ὅσάκις εἰς πάντα ταῦτα προστίθεται καὶ τὸ
φέγγος τῆς πανσελήνου, ἡ διεύθυνσις θέλει εἶναι παντὸς
ἐπαίνου ἀξία.

ΘΕΟΤΟΓΜΠΗΣ.

